

Gražuolė *ir* Pabaisa

Kartą gyveno turtingas pirklys. Vieną dieną jam teko leistis į tolimą kelionę. Prieš išvykdamas jis paklausė savo jauniausios dukters, ką jai parvežti dovanų.

– Aš trokštu vienintelės dovanos – rožės žiedo, – atsakė meilioji duktė.

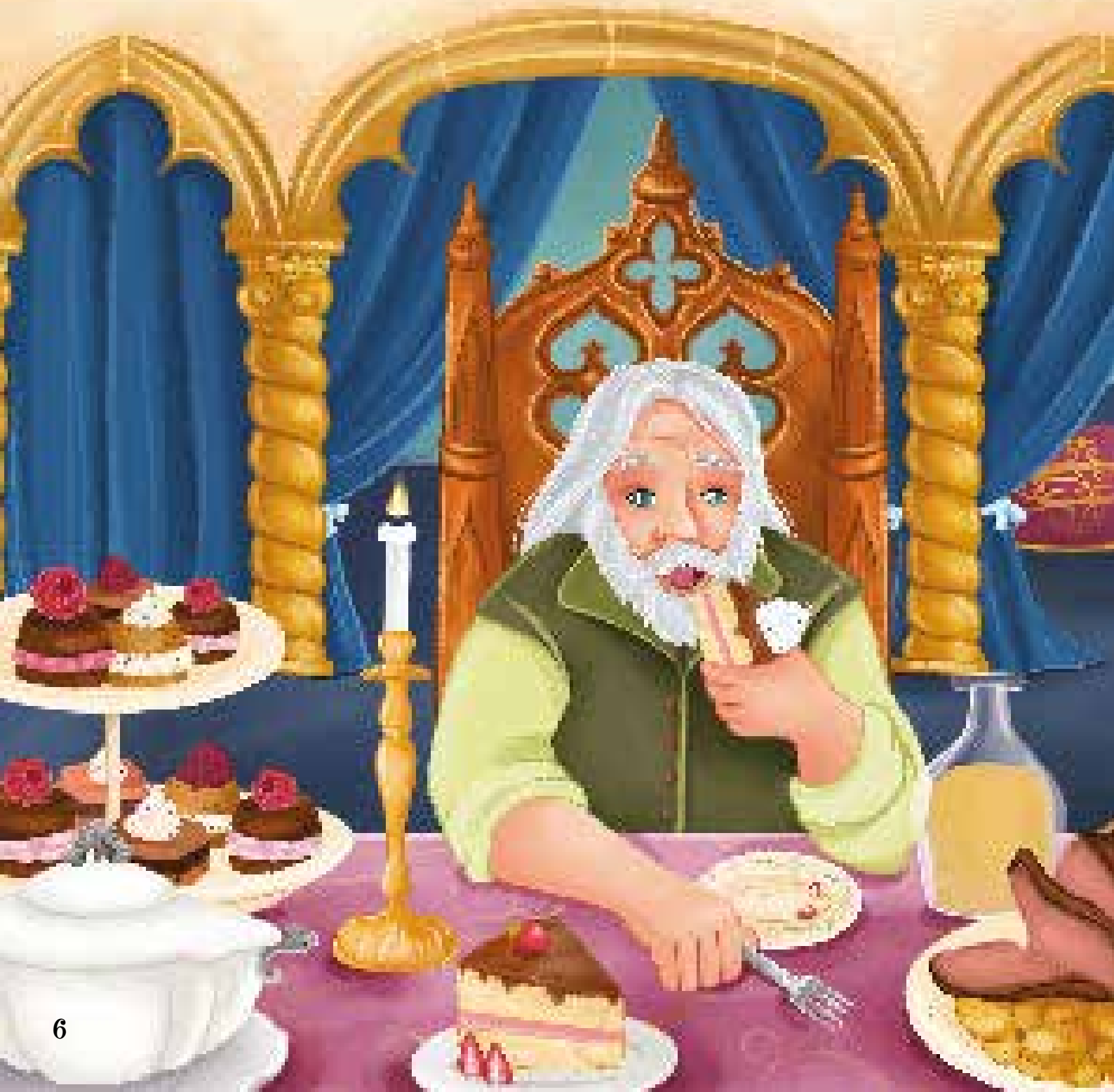
Grijžtant namo per gūdžią tamsią girią pirklį užklupo smarki audra. Lietus **pylė** kaip iš kibiro, **trankėsi** perkūnija, ir pirkllys pametė kelią, pasiklydo. Ieškodamas, kur pasislėpti nuo lietaus, staiga miško pakrašty išvydo paslaptinę pilį.

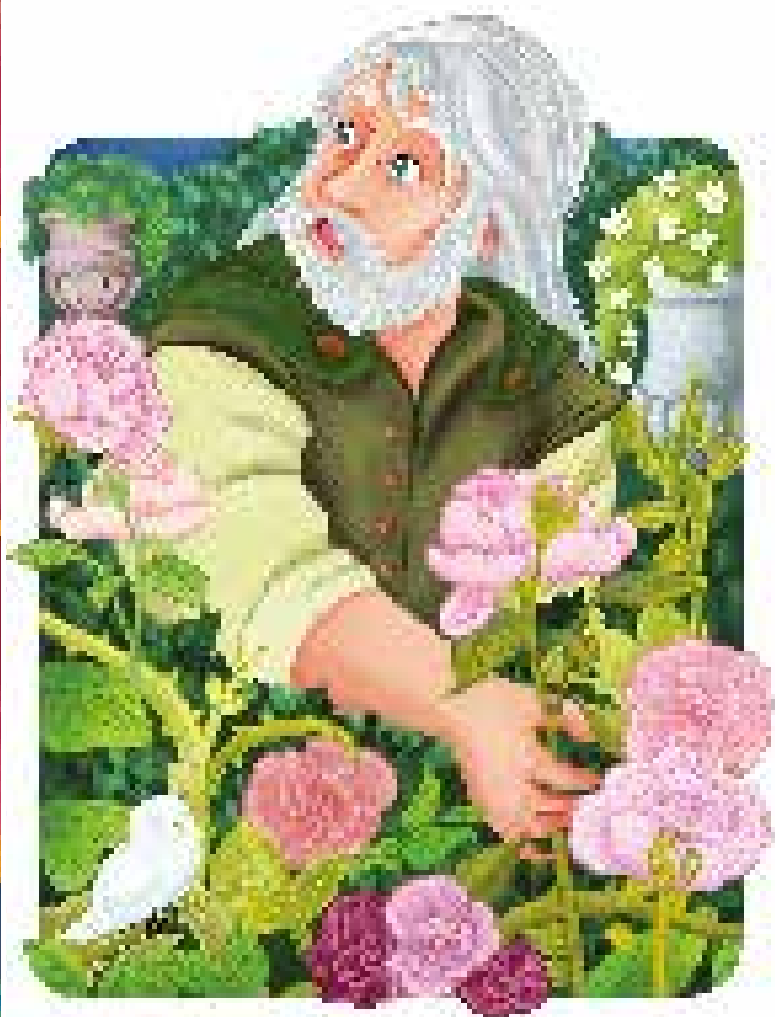
Tuk tuk pabeldė pavargęs pirklys ir atidarė duris. **Girgžt!**

– **Sveiki!** – sušuko jis, bet niekas neatsiliepė.

Įžengęs vidun pirklys pamatė židinyje **spragsinčią** ugnį ir gardžiais valgiais nukrautą stalą. Buvo išalkęs po ilgos kelionės, tad sėdo ir prisišveitė, kiek tilpo.

Pavalgęs ir sušilęs prie židinio
pirklys panūdo kuo greičiau grįžti
namo, tad pakilo ir išėjo iš pilies.

Kieme pamatė **nuostabų**
rožyną. Prisiminęs dukters
prašymą nuskyne vieną
neapsakomai gražų žiedą ir
staiga išgirdo **siaubingą**
riaumojimą.

Pelenė

Kartą gyveno labai graži ir miela mergaitė, vardu Pelenė. Ji gyveno su pamote ir dviem **bjauriom** jos dukrom. Pamotė rengė ją skarmalais ir elgėsi kaip su tarnaitė.

Pelenė buvo labai nelaiminga. Bet vieną dieną pamotė **gavo** iš rūmų kvietimą.

– **Karalius rengia puotą visiems karalystės gyventojams!** – spygavo iš džiaugsmo pamotės dukros. Pelenė labai norėjo į puotą, bet pamotė jos neleido.

– **Niekur tu neisi. Tavęs laukia daugybė darbų,** – piktai nusijuokė ir paliko Pelenę, graudžiai **raudančią** prie židinio.

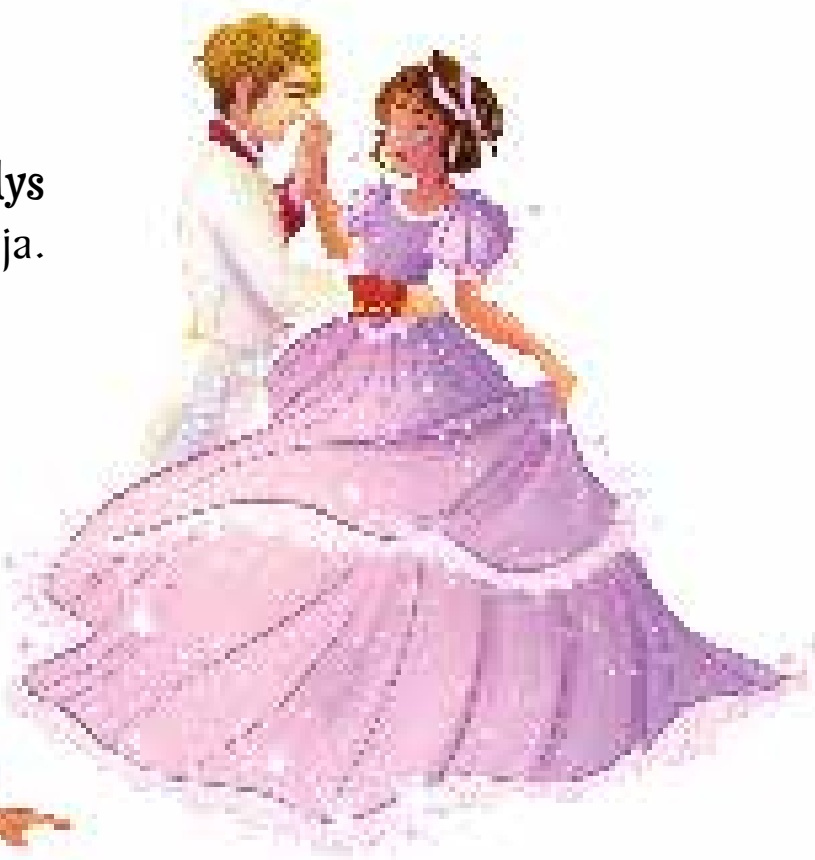
– Ir aš norėčiau į puotą, – tyliai
ištare Pelenė ir staiga už lango
išvydo gerąją fėją.

– Tu irgi keliasi į karaliaus
puotą! – pasakė fėja ir
mostelėjo stebuklinga lazdele.
Ir tada tritonai **virto** liokajais,
pelės – žirgais, moliūgas –
didele **tviskančia** karieta,
o Pelenės skarmalai –
prabangia suknia.

Ant kojų sužvilgo krištolinės
kurpaitės.

– Nepamiršk, šie burtai išsisklaidys
vidurnaktį! – perspėjo ją geroji feja.

Pelenė atvyko į puotą ir ją išvydęs
princas suprato **gražesnės**
mergaitės niekur neregėjęs.

Jie šoko visą vakarą, bet
laikrodžiui **mušant** vidurnaktį
Pelenė pabėgo iš rūmų, tik
bėgdama pametė krištolinę
kurpaitę.

Nuliūdęs princas pažadėjo vesti tą, kuriai ta kurpaitė tiks. Apkeliavo visą karalystę ir galiausiai atjojo į Pelenės namus.

– **Tai mano kurpaitė!** – šaukė pamotės dukros, bet jų didžiulės pėdos į kurpaitę netilpo.

